

Một Nước Mỹ Hai Phương Trời

Trời mỗi ngày một nóng
và nắng vẫn chan hòa!
Rừng còn cháy xa xa
Tro rừng bay trước cửa...

Tàn tro bay trong gió
thay cho đàn chim bay...
Đó là Mỹ phía Tây
còn phía Đông thì bão!

Bão chỉ như chiếc áo
phần phật bay giữa trời
nhưng cũng khổ nhiều người
trên con đường tránh nó...

Hoa có phần ít nở
Đời đâu có gì vui!
Phố xá thì đen thui
cái màu của cửa khép...

Đi nhìn mặt người đẹp
thấy ai cũng khẩu trang,
không có cảnh lang thang,
không thấy người dạo phố!

Phật nói: Sinh là Khổ
Già, Bệnh, Chết như nhau
Chuyện đó gom một câu
Kinh viết: Tứ Diệu Đế!

Chúa thì nói Ý Chúa
Chuyện Gì Cũng Do Trời
Đặt Ở Đâu Cứ Ngồi
Biểu Đi Đâu Cứ Đến!

Và người ta cứ nguyện
cho ai nấy bình yên.
Thơ tôi cũng phải nghiêng
về chỗ nào Im Lặng!

Không thể ngợi ca nắng
Thật tội nghiệp bài thơ!
Nếu bây giờ thấy mưa
...sẽ nghĩ là nước mắt?

Mặt trời: Đèn không tắt
chờ chiều trời kéo màn,
sắp sửa tới đêm Rằm,
cúng Cô Hồn Các Đấng!

Tháng Bảy tháng lãng mạn
chỉ đêm Thất Tịch thôi!
Có lẽ Ngưu Lang cười?
Có lẽ Chức Nữ khóc?

*Rồi ò ngang, ò dọc
cầm sợi tóc cũng thương!
Ai khiến ai đầu non?
Ai khiến ai cuối biển?*

Trần Vấn Lệ